

Το κράτος δολοφονεί. Ας αφήσουμε μόνα τους τα ΜΜΕ και τις εξεταστικές επιτροπές να ανακαλύψουν τις πραγματικές συνθήκες του συμβάντος. Το γεγονός για τον κάθε αντιστεκόμενο πρέπει να είναι ένα. Ο Χ. Μαρίνος δολοφονήθηκε.

Το κράτος δολοφονεί έναν άνθρωπο που σ'όλη τη διάρκεια της ζωής του έμεινε ανυποχώρητος απέναντι στις διωκτικές αρχές. Δεν χρειάζεται να τον έχει γνωρίσει κανείς προσωπικά για να διαπιστώσει το σθένος του. Είκοσι χρονών ακόμα έρχεται αντιμέτωπος με τη δολοφονική μανία του κράτους. Τον Οκτώβρη του '87 δολοφονείται ο Μ. Πρέκας και ο Μαρίνος προφυλακίζεται για 1,5 χρόνο. Το 1990, όντας έξω, με περιοριστικούς όρους δραστητεύει στην Ουγγαρία. Εκεί συλλαμβάνεται κάτω από συνθήκες που θυμίζουν κινηματογραφική ταινία. Αφού αρνήθηκε την εξαγορά που του πρότεινε το ειδικό αντιτρομοκρατικό κλιμάκιο (αμνηστία, λεφτά, κλπ) μεταφέρθηκε πίσω. Μέχρι το 1994 έρχεται αλλεπάλληλες φορές αντιμέτωπος με την εκδικητικότητα του κράτους, με αποκορύφωμα την προφυλάκιση του πέρυσι το καλοκαίρι, με την κατηγορία της συμμετοχής στη ληστεία του Γ.Κ.Ν. Νίκαιας. Με μια απεργία πείνας που με αποφασιστικότητα φτάνει σχεδόν μέχρι το τέλος κερδίζει την ελευθερία. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν σταματούσε με κανένα άλλο τρόπο εκτός από το θάνατο. Και η αντιτρομοκρατική υπηρεσία το ήξερε καλά.

Το κράτος δολοφονεί τον Χ. Μαρίνο γνωρίζοντας την έλλειψη στήριξης στο πρόσωπο του. Η πρακτορολογία, οι "σκοτεινές υποθέσεις" και τα διάφορα αστυνομικά σενάρια έκαναν την δουλειά τους. Το κράτος σίγουρα θα επέλεγε κάποιον που λίγοι θα στήριζαν για να δοκιμάσει την κατασταλτική του δράση. Αυτή την απομόνωση επιδιώκει και τώρα με τα σενάρια για "ψυχικές διαταραχές". Όπως αρνούνται χρόνια τώρα να αναγνωρίσουν τον όρο κοινωνικός αγωνιστής για τον Μαρίνο, τώρα προχωράνε παρα πέρα. Προσπαθούν να πείσουν την κοινωνία ότι αντιμετώπιζε με σθένος τις διωκτικές αρχές και το κράτος επειδή ήταν τρελός. Η προσωπική του αντίσταση, οι αρχές του και οι ιδέες του "ψυχολογοποιούνται" και μαζί μ'αυτές όλοι όσοι σκέφτονται και πράττουν ανάλογα.

Το κράτος δολοφονεί και βγάζει στην επιφάνεια με τον τραγικότερο τρόπο το τέλμα στο οποίο βρίσκονται εδώ και χρόνια πολλές από τις λογικές που κυριαρχούν στις κινήσεις αλληλεγγύης. Είναι αυτές που πάντα "προσωποποιούν" κάθε επιλεκτική κατασταλτική επίθεση του κράτους και την αποκόβουν από το πεδίο του κοινωνικού αγώνα, αντί να την εντάσσουν σ'αυτό αναδεικνύοντας τα σκοπούμενα του κράτους και τις συνέπειες του για το κοινωνικό κίνημα γενικότερα.

Σήμερα οι εκφραστές της εμφανίζονται ανίκανοι να αντιληφθούν τη σημασία των νέων γεγονότων. Με γνώμονα πάλι τις προσωπικές σχέσεις και τη φιλία, είναι πρόθυμοι να στηρίξουν κάποιον που το προσωπικό του "ζελάσπισμα" το βαπτίζει "υπεράσπιση της αξιοπρέπειας του χώρου". Όπως παλιότερα η επίτευξη του μερικού στόχου, η απελευθέρωση του κρατούμενου ήταν υπεράνω όλων, ακόμα και αυτού του κινήματος και μπορούσε να έχει σύμμαχο του οποιοδήποτε δημοσιογράφο, δικηγόρο ή πολιτικό έτσι και σήμερα η "αλήθεια" τους (που μόνο αυτοί γνωρίζουν) είναι υπεράνω όλων και βρίσκει σύμμαχο το κράτος !!! Συνέπεια αυτής της στάσης η στήριξη της προσπάθειας του κράτους για να απομονώσει τον Μαρίνο.

Σύμμαχοι τους στον αγώνα για την "αλήθεια" οι υπερασπιστές των δικαιωμάτων και του καθωσπρεπισμού. Αυτοί που μετέτρεπαν τους αγωνιστές σε θύματα, τους πολιτικούς κρατούμενους σε "συνήθεις ύποπτους" και την ταξική αντιπαράθεση σε δικαστική σκευωρία. Σήμερα γίνονται το ισχυρότερο δεκανίκι του κράτους στηρίζοντας την εκδοχή της αυτοκτονίας του Μαρίνου. Πολύ φυσιολογικά εξάλλου, έχοντας ξεχάσει και τις στοιχειώδεις αρχές της κινηματικής δράσης, αφομοιώνοντας την ηθική αυτών που χρόνια νταραβερίζονται (δημοσιογράφοι, πολιτικοί, δικηγόροι) μπερδεύουν την επαναστατική στάση με τις μαφιόζικες πρακτικές ("αγωνιστική ομερτά" και ο στιγματισμός των δηλώσιών του εμφυλίου;) Να νιώθει οργή ή θλίψη για την κατάντια τους κανείς;

Τέλος, οι σιωπούντες εδώ και χρόνια αριστεροί σε τέτοιες "σκοτεινές" υποθέσεις, σιωπούν για άλλη μια φορά μπροστά σε μια ολοφάνερη κρατική πολιτική δολοφονία. Η ευθύνη τους είναι μεγάλη.

Τα πράγματα δεν άλλαξαν και πολύ, απλά κατρακύλησαν περισσότερο. Αν μέχρι χθές έθεταν υπο αμφισβήτηση ως βασική συνιστώσα του αγώνα την αλληλεγγύη, σήμερα θέτουν υπο διαπραγμάτευση κάτι παραπάνω, τη σχέση των επαναστατών με το κράτος.

Για μας καμιά άλλη αλήθεια δεν υπάρχει απο την απελευθέρωση της κοινωνίας και κανέναν άλλος σύμμαχο απο τους καταπιεζόμενους.

Το κράτος δολοφονεί έναν αγωνιστή με τον οποίο δεν είμαστε ούτε φίλοι ούτε σύντροφοι με την στενή έννοια του όρου. Τον γνωρίσαμε μέσα απο τους αγώνες αλληλεγγύης απο το '87 μέχρι σήμερα. Η απόσταση μας αυτή δεν μας εμπόδισε να ξεπεράσουμε τη λαοπλογία, τη συκοφάντηση αλλά και την ηρωοποίηση που δέχθηκε το πρόσωπο του απο πολλές μεριές και να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας. Ο λόγος δεν είναι ούτε η φιλανθρωπία ούτε η τυφλή εμπιστοσύνη σ'αυτόν. Είναι μια πολιτική οπτική που αναγνώριζε στις διάξεις ενάντια σ'αυτόν και σε κάθε κοινωνικό αγωνιστή, όπως και πολύ περισσότερο στην δολοφονία του, μια επίθεση σε κάθε εξεγερμένο.

Το κράτος δολοφονεί και ισχυροποιεί την κατασταλτική του μηχανή για να διογκώσει και να προβάλλει την παντοδυναμία του, τρομοκρατώντας κάθε προλετάριο. Ο αγώνας του ενάντια στην "τρομοκρατία" είναι αφελές να θεωρείται οτι αποσκοπεί αποκλειστικά στην αντιμετώπιση μερικών δεκάδων ένοπλων χτυπημάτων που γίνονται κάθε χρόνο ή την ποινικοποίηση μερικών εκατοντάδων αγωνιστών. Ο στόχος είναι οι χιλιάδες άνεργοι, οι εργάτες που ζούν με μισθούς πείνας, οι νεολαίοι που λίγα πράγματα μπορούν να ελπίζουν απο το σημερινό σύστημα. Αυτοί πρέπει να βλέπουν την ομείλικτη συμπεριφορά που επιφυλάσσει το κράτος για κάθε ανυπάκουο. Παράλληλα προβάλλοντας την δολοφονία σαν απολίτικη, προσωποποιημένη και "ιδιαίτερη περίπτωση" εξυπηρετεί έναν ακόμα σκοπό. Το κράτος πετυχαίνει έτσι φαινομενικά να δείξει οτι δεν έχει τίποτα με τις ανταγωνιστικές σ'αυτό δυνάμεις. Όπως διακρίνεται οτι δεν έχει τίποτα εναντίον του εργατικού κινήματος συνολικά αλλά μόνο με "συντεχνίες που ταλαιπωρούν το κοινωνικό σύνολο" (βλ. απεργούς που ξεπερνούν κάποια όρια υπακοής και αγωνίζονται μαχητικά για τα αιτήματά τους). Έτσι εμφανίζεται να μην διώκει γενικά τους αγωνιστές παρά μόνο μερικούς απ'αυτούς, που δρουν και μεταφέρουν το μήνυμα της εξέγερσης σ'αυτή την κοινωνία. Τότε αυτοί βαφτίζονται "τρομοκράτες", "ληστές" ή και "ψυχοπαθείς" και διώκονται, φυλακίζονται ή και δολοφονούνται.

Το κράτος δολοφονεί για να δοκιμάσει τα αντανakλαστικά της κοινωνίας. Αν σήμερα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας δεν αντιδράσουν στη δολοφονία είναι εύκολο να ακολουθήσουν και άλλες.

ΟΡΓΗ & ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ ΜΑΡΙΝΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ